

kan skee ved en saadan, saa kunne ligesaagodt alle de Forandringer, hvorom her er Tale, skee paa samme Maade. Den Bestemmelse, som jeg derimod mindre troer kunde gives ved en kongelig Resolution, det er den, som har forandret den Alder, hvori Mandskabet indføres for de befæstede Stæders Grændse kaldes ind i Borgervæbningen. Den kan ikke og behøves ikke at forandres; det at en Mand har tjent fra sit 18de til sit 22de Aar i Borgervæbningen, gjør ham ikke mindre skikket til at være Soldat i den staaende Hær, det staaer slet ikke dermed i Forbindelse. I det Dieblit, han træder over som Soldat i den staaende Hær, er han fri for at staae i Borgervæbningen, indtil han igjen overføres i Forstærkningen, men anden Forandring indtræder der ikke ved Børnepligtsloven. Dette fremgaaer ogsaa af Paragraphen, thi den bestemmer tydeligt, at saavel i samtlige Kjøbstæder som i Kjøbenhavn er den indre Tjeneste en af de væsentligste Betingelser for Borgervæbningen, og det er i Genhold dertil, at Mandskabets Indtaldelse er fastsat til en tidligere Alder, altsaa den Bestemmelse troer jeg er feil, og det er den, som skaffer Vanstuelighed ved at holde sig alene til det yngre Mandskab, hvorved man paafører det ældre Mandskab en unyttig og jeg tør sige for Tjenesten skadelig Tvang. Den anden Mangel, som dette medfører, er, at en stor Deel unge Mænd faae Leilighed til at frigjøre sig for Tjenesten i Borgervæbningen i deres kraftfuldeste Aar. Naar en Mand i sit 22de Aar stiller sig til Sesskon og forlanger sin Udskrivning udsat til det 25de Aar, saa maa den samme Regel, som berettiger til, at Udskrivningen først skal indtræde ved det 22de Aar, føre ham til, at han atter følger Udskrivningsreglerne og udsætter sin Tjeneste i Borgervæbningen til det 25de Aar; men det kan umulig være Meningen; derom staaer der Intet i Børnepligtsloven. Vi see heraf, og jeg troer, at den ærede Minister vil erkjende det med mig, at det er yderst betænkeligt at afholde sig fra at fremme Lovgivningsværker paa Gebeter, hvor man med kongelige Resolutioner og ministerielle Skrivelser dog kommer til at overtræde Loven. Man bliver ikke opsættelig paa alle de foreliggende Forhold,

man samler dem ikke saaledes, som naar der kommer til at foreligge et virkelig Lovarbejde og paa een Gang har man gjort en væsentlig og indgribende Skade. Naar vi tage Antallet af Mandskabet fra det 18de til det 22de Aar og dertil lægge det Antal, som netop i Kjøbenhavn er meget stort, nemlig de, der ere i en Alder fra 22 til 25 Aar, som lade Udskrivningen udsætte til det 25de Aar, saa faae vi omtrent $\frac{1}{3}$ af det, der behøves til at fylde Borgervæbningens yngste Klasse, og vi faae i Kjøbenhavn en Styrke af omtrent 3000 Mand, uden at man behøver at overskride Alderen mellem det 28de og 30te Aar; hvis man gif frem paa denne Maade, vilde det være et overordentligt Fremskridt for Borgervæbningen selv. Jeg henstiller dette til den ærede Minister, idet jeg gjentager, at alle de Bestræbelser, som ere skee af Regjeringen idetmindste fra min Side finde fuldstændig Anerkjendelse, men jeg har det Haab, at den ærede Minister ikke ved det, der hidtil er skeet, vil lade sig afholde fra at forsøge, om denne Forsamling skulde være mere tilbøielig end den anden Afdeling af Rigsdagen til at fremme et saadant Lovforslag, uanset hvad der saa skulde skee med Hærens Omdannelse, eller ikke.

Den Bemærkning, at man ved at vente i 8 Aar vilde faae en Stamme, der skulde give større Sikkerhed for at kunne nedsette Alderen, naar man kun taler om at nedsette Alderen til det 38te Aar — den Bemærkning indeholder for mig en Slags Modsigelse. Hvilken Stamme er det, man her regner paa? Det er navnlig den i Hæren indøvede Stamme, som er gaaet over til Forstærkningen. Det vilde være en besynderlig Lettelse, man vilde give denne udtjente Stamme, idet den ved at komme til at staae i Kjøbenhavns Borgervæbning skulde vedblive at gjøre Tjeneste baade i Fred og i Krig, medens den ellers over hele Landet kun skulde komme til at tjene i Krigstid. Naar man seer Børnepligtsloven, saa kommer man til at formode, at der ved denne Bestemmelse egentlig ikke er paalagt Forstærkningsmændene nogen Byrde, men man har snarere troet, at det skulde være en Gunst, der blev viist imod Forstærkningsmændene, for at de saa